

متن پرسش

با سلام خدمت استاد عزیز: در جایی فرمودید پیامبر عموماً خودش را از مردم حفظ می‌کرد ولی در جاهای کمی که با مردم معاشرت داشت با روحی بسیار گشوده معاشرت می‌کرد. و یا در جای خواندم که شخصی چندین بار درب خانه امام رفته و امام راهش نداده، اینها چگونه با رحمت رحمانی پیامبر که طیب دوار بوده سازگار است؟ آیا این گوشه نشینی (سلوک فردی) همان رهبانیت نمی‌شود؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. با مردم بودن، غیر از آن است که انسان، تنهایی نداشته باشد. ۲. آن قضیه که امام آن افراد را راه ندادند، به جهت ادعایی بود که می‌کردند و پس از آن که از آن ادعا دست برداشتند، امام اجازه‌ی ملاقات دادند. که بحث آن را می‌توانید در سلسله مجلدات «امام شناسی» آیت الله حسینی تهرانی دنبال کنید. موفق باشید